

פרשת בשלח

ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה עד בואם אל ארץ נושבת (טז, לה)

ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה עד בואם אל ארץ נושבת

רש"י מביא כאן את שאמרו בקידושין (לח, א) ששני ניסים נעשו לישראל במן, האחד כשיצאו ממצרים שטעמו בעוגות שהוציאו ממצרים טעם מן, וזה היה בטו' בניסן חודש לפני שהתחיל המן לרדת, והנס השני כשהגיעו לארץ כנען ופסק המן לרדת, שהמשיכו להסתפק מהמן שבכליהם עד בואם אל ארץ נושבת.

שמעתי שמקשים לשם מה הוצרכו לשני הניסים הללו.

ונראה לומר על פי מה שאמרו בגמ' כתובות (קי, ב) ששינוי וסת תחילת חולי מעים. וידוע הרי, שהמן היה מזון רוחני דק מאוד, א"כ אין לך שינוי וסת גדול מזה לעבור ממזון רוחני למזון גשמי או להיפך. לכן הקב"ה בחסדו עשה להם את שני הניסים הללו, שהם תערובת מזון רוחני עם מזון גשמי, כדי ששינוי הוסת הזה, והמעבר מאחד ממזון אחד לשני, לא יהיה גדול כ"כ.

לפיכך כשיצאו ממצרים התחילו לטעום בעוגות שהיו עשויות אמנם ממזון גשמי את טעמו הרוחני של המן. כך גם כשפסק המן מלירד לא התחילו מיד לאכול מזון גשמי, אלא נסתפקו מהמן שבכליהם, שאף שהיה מזון רוחני מן השמים, מ"מ ודאי הוא שככל ששהה יותר זמן בארץ הגשמית הלך גם המן ונתגשם, וכל יום שעבר נעשה המן שבכלים גשמי יותר, עד שיכלו לאכל גם מהארץ.

מקור: באר יוסף